

סיבה הגיונית. ולכן, כמו שחשש קודם, את הקטיעה יהיה עליו לבצע לבדו. ובאמצעים פרימיטיביים וחסרי עידון. ומן הרגע שהחליט לעשות זאת, הוא רוצה לגמור עם העניין מהר ככל האפשר.

"איזו מהסכינים שיש לנו במטבח הכי טובה לחיתוך בשר?" הוא שואל את אדי. "כדי לחבר לגוף שלי את אצבע עליה דיבר מר קראגוניס - צריך לסלק את האצבע שנמצאת שם עכשיו". הרובוט מהרהר בעניין.

"לצורך שלך אני ממליץ על סכין נקירי. אתה ודאי מכיר את הסכינים הללו, אדוני. להב הסכין דק יחסית ומושחז לחדות יוצאת דופן. הוא גם מתאים לקיצוץ בכל אורכו כנגד קרש החיתוך, ללא צורך במשיכה אופקית. לנקירי יתרון נוסף, החרטום הקטום ימנע פגיעה באצבע הסמוכה".

לו היה אדי חסר רגשות כרובוט היה חלום בדיל מיטיב להתמודד עם תגובתו העניינית. אבל כאשר הדברים נאמרים באותו חיוך אוהד וטון ידידותי בו דיבר הרובוט תמיד, הרי שהתשור-בה מצטלצלת באוזניו באורח כמעט מפלצתי.

"תודה", הוא אומר, "אתה יכול, בבקשה, להזמין אותה מן המטבח?" "הסכין תגיע מיד. אתה צריך עזרה נוספת?"

"אני צריך שתכין את שולחן ההשת-לה", אומר חזון, "ושתדאג לכך שמישהו יעלה לכאן את האצבע השישית של קראגוניס, אתה יודע איפה היא, נכון? שיעלו הנה את כל הגליל, בבקשה".

"יטופל מיד", אומר אדי, ובתנועה בוטחת מפעיל את מרסס החיטוי, פותח את רובוט חדר הניתוח, ומתחיל לסדר את הציוד בצבתות המתאימות.

חלום בוהה בו רגע, ואחר כך פונה אל שידת המגרות, ומלקט ידנית אבי-זדים נחוצים. אלכוהול לחיטוי. ספוגיות. רצועת פלסטיק צרה ליצירת חוסם ער-רקים, תחבושות, ואמפולות למשתק העצבי, כמובן.

הוא עוד לא מסיים לסדר על יד הכיור את כל הציוד הדרוש לו, ורר בוט עכביש קטן זוחל ויורד מן התק-רה, נושא את הסכין המבוקשת באחת מגפיו.

יש לה ידית סיליקון אגרונומית. והלהב חזק וחד מאוד. כמעט כלהב של סכין שחיטה.

"אתה קורא את המכתב בפעם הר-מישית, אדוני?"

חלום בדיל מרים את עיניו מן הפתק. "בדיוק כך, אדי", הוא אומר לאט, "ואגב, אתה יכול לקרוא לי חזון, כמו תמיד. אני לא רואה סיבה לכך שתמשיך עם הרשמיות העויינת הזו".

אדי מחייך בהתנצלות: "אני בתפ-קיד כעת, מר חזון, וכאשר אני בתפקיד אין מקום להתנהגות חברית. נשלחתי אליך כדי לקבל הסבר על ההתנהגות שלך בשעה האחרונה, אלו ההוראות שקבלתי מן המחשב המרכזי של הבית. אנו שוקלים להזמין סיוע חיצוני אם לא נקבל הסבר שניח את דעתנו".

הוא נושם עמוקות, מסדר את פאותיו מאחורי אוזניו, נושם שוב ומר-חייך: "זה פשוט מאוד, אדי. מר קרא-גוניס נתן לי הוראה. ואתה מכיר בני אדם, אתה יודע, שהם לפעמים קצת מתקשים למלא הוראות שניתנו להם. ולכן, על אף שקיבלתי הוראה ישירה מהבוס שלי, אני לא מרגיש את עצמי מסוגל לבצע אותה".

אדי חושב. הוא מתייעץ עם הממשק הראשי של הבית ומקבל תשובה שאינה מוצאת חן בעיניו. "האצבע של מר קראגוניס אינה מתאימה למערך הגנים שלך. היא תדחה על ידי מערכת החיסון שלך תוך עשרים וארבע שעות לכל היותר".

חלום בדיל, שציפה לוויכוח ארוך ומעייף יותר, מעלה על פניו חיוך עקום, "אני יודע, אדי. וזה רק מגדיל את ייסור רי הנפש שלי, ואת החרדה שלי מפני התהליך הזה".

הרובוט מבטי בו בשתי עיניים נפ-לאות, משורטטות בשלמות. "אני יכול להזריק לך משתק עצבי", הוא מציע באהדה, "זה יחליש מאוד את הכאב. לא תרגיש שום דבר חריף יותר מע-קיצת יתוש".

בדיל מכיר היטב את חדר העזרה הראשונה הממוקם בבונקר התת-קר-קעי של אגף D. אבל כאשר הוא נכנס אליו הפעם נקודת המבט שלו שונה לחלוטין. החדר המאובזר במקצועיות נקרא לו מתנכר עד כדי אכזריות, וער-כות ניתוחי החירום עם הדיסקים הק-טנים שלהם, נראות לו אכזריות ממש. הוא מתיישב על יד המחשב המרכזי של החדר. ומדפדף בין תפריטי מקרי החירום. אבל אין שום תוכנה המאפ-שרת לקטוע איברים בריאים ללא כל

הערת המחברת: סיפורים, גם אלו המתרחשים במקומות ובזמנים מרוחקים, לא נועדו אלא כדי לשמש כמסגרת ורקע להצגתן של דילמות והתמודדויות המלוות את חיינו. לא נועדה אלא כדי למשוך את המעיין, ולאפשר את המציאות הטכנולוגית המתוארת בסיפור, בגלגול הנוכחיים ואנו, בתוך כלל ישראל, מאמינה באמונה שלמה בביאת המשיח. ואף על פי שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל שביבוא.

